

A kincses sziget - Sri Lanka (2. rész)

Sri Lanka északi részének bejárása után a Központi-hegyvidék festői városa, Kandy felé vettük az irányt. Az angol hódítást megelőzően Kandy jelentette a sziget utolsó királyi fővárosát, fénykora – magyar analógiával élve – Hunyadi Mátyás uralkodásától a reformkorig tartott.

A Buddhától származó ereklye, a Szent Fog mindig vándorolt, amikor a sziget hosszú történelme során a fővárosnak költözni kellett. Itt, Kandy egykori Királyi-palotájában külön templomot építettek számára, ami immár a végső nyughelyét jelenti. Teljes nyugalom azért itt sem vár a Fogra. Naponta háromszor zenés szertartás, pudzsa veszi kezdetét, a Fog pedig ellátást kap, reggel és délben ételt-italt, este pedig italt. A nevezetes ereklyetartót évente egyszer látványos felvonulás során elefántháton viszik körbe a városban.

Míg az alföldi régió legfontosabb termesztett növénye Sri Lankán a rizs és a pálma, a Központi-hegyvidék klímája a tea számára kedvez. Sokféle láthatunk ültetvényeket és szorgos kezű asszonyokat, amint a megfelelő leveleket gyűjtik kosaraikba. Felkerestünk egy teaüzemet, ahol készségesen és díjtalanul mutatták be a feldolgozás lépéseit, végül pedig kóstolót is kaptunk.

Sok helyen láttunk kaucsukfát is, aminek nedvéből a vulkanizálást követően jó minőségű gumi állítható elő. A vegyi úton előállított

műkaucsuk még nem tudta elérni a gumifa természetes nedvének tulajdonságait.

Kandy szomszédságában, Peradeniya városában találjuk a Királyi Botanikus Kertet. A helyszín már a királyság idején az uralkodók kedvelt tartózkodási helyének számított. 1821-ben az angolok kávé- és fahéjültetvények alakították át. A terület végül 1843-ban vált botanikus kertté, az első növényeket a sziget más részeiből, valamint a londoni Kew Gardenből hozták. A 4000 növényfaj és a látványos orchideaház mellett a kertet a több tízezer gyümölcssevő denevér teszi esténként még látványosabbá és persze hangosabbá. A nagytestű, hosszú orrú és vöröses szőrű állatok magyar neve repülőkutya – a helyi elnevezés azonban ennél is találóbb, itt ugyanis repülő rókának hívják ezeket a hatalmas denevéreket.

Fűszernövényekkel a botanikus kertben is találkozhatunk, érdemes azonban egy fűszerkertet is felkeresni. Bizonyára sokan nem tudják, hogy néz ki eredeti növényén a szegfűszeg, a bors vagy a vanília. Az általunk meglátogatott kert bejárása és a vezetés éppúgy díjtalan volt, mint a teaüzem esetén, az üzlet azonban mégis virágzik. A látogatók közül kevesen tudnak ellenállni az aromamasszázs nyújtotta felfrissülésnek vagy a megvásárolható fűszerek, gyógyhatású készítmények és teaételek gazdag kínálatának.

Kandy elhagyását követően továbbra is a hegyvidéken maradtunk. Patakok, vízesések, ültetvények, kis települések mellett haladtunk el, majd felkapaszkodtunk egy ikonikus csúcsra. Sri Lanka legmagasabb hegye, a 2524 méteres Pidurutalagala szigorúan őrzött katonai terület, itt a hegemászás tilos. Aki túrázni szeretne, be kell, hogy érje valamelyik kisebb magaslattal. Közéjük tartozik a 2243 méter magasságú Ádám-csúcs.

A legenda szerint Ádám itt lépett először a Földre, majd a Paradicsomból történt kiűzetés után az Ádám hídján hagyta el a szigetet India felé. A hegy tetején található sziklamélyedés a keresztények szerint Ádám lányoma, a muszlimok viszont a nyomot Mohamed prófétahoz, a hinduk Shivához, a buddhisták pedig Buddhához kötik.

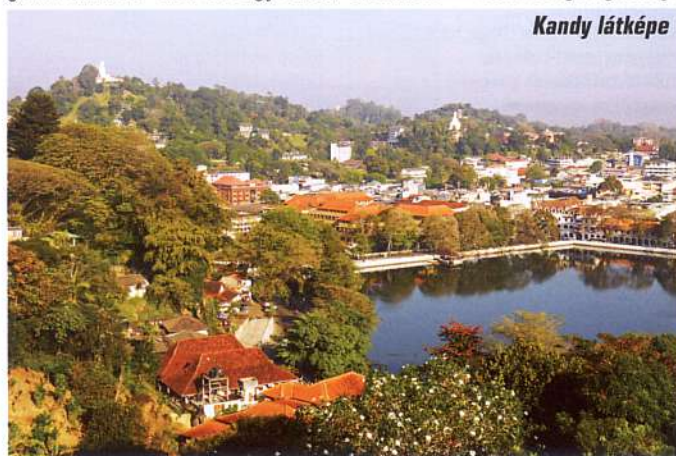
A vallásos zarándokok évszázadok óta kapaszkodnak

Diyasaru Park – jégmadár

fel a lábnymhoz, ahol ajándékokat, adományt helyeznek el.

A neves arab utazó, Ibn Battúta 1341–1344. között tett utazása során látogatott el a szigetre,

Kandy látképe

Colombo – a Városháza

A Diyasaru Park

Az Ádám-csúcs látképe

és kilenc napi gyaloglás után ért a hegy lábához. Leírásában így számol be: „A régiek egy lépcsőfélélt vágtak a hegyoldalba, amelyen fölfelé mennek. A lépcsőbe vasölpököket vertek, ezekre láncot akasztottak, hogy megkapaszkodhasson benne, aki fölfelé mászik.”

Lépcsőben ma sincs hiány. Tekintettel a hegy meredekségére, a mászókra váró ezer méternyi szintkülönbségre és arra, hogy szinte mozgásképtelen zárándokok is szeretnének feljutni a csúcusra, az útvonalat végig kiépítették. A lépcsőket nem számoltuk meg, de a leírások 5500 fokról számolnak be. Akik a nappali hőséget szeretnék elkerülni, nyugodtan indulhatnak este, az útvonalat végig kivilágították.

Mi szerencsére borús időt fogtunk ki, így a kora délutáni indulás ellenére jól haladtunk. Amikor a tájat figyeltük, úgy éreztük, igazi hegymászáson veszünk részt, az előttünk haladók látványa azonban időről időre visszarpöccentett bennünket a valóságba. Sok idős és túlsúlyos zárándok szuszogva, nyögdécselve haladt, majd hosszú pihenők beiktatása után folytatta útját. Volt, akinek egy pihenőhelyen az egész családja masszírozta a vádlóját, hogy nem kelljen feladnia a zárándoklatot. A legtöbben, elsősorban a fiatalok nem fordítanak nagy figyelmet az öltözködésre, egyszerűen vietnami papucsban indulnak neki a kaptatónak.

A csúcson kis szentély áll, ebben látható az aranyozott, lábnyom alakú gödröcske, amit ellepnek az ajándékok és a pénzadományok. Éppen pudzsa idején értünk fel, a szertartást követően sorba kellett állni, hogy az örök között egy pillantást vethessünk a lábnyomra. A csúcson a fotózás sem engedélyezett.

„Meg lehet figyelni a szegény embereket, amint a Khidr-barlangtól kezdve versenyt futnak egymással, hogy elvehessék a gödrök tartalmát.” – számol be tapasztalatáról Ibn Battúta. Ilyen akcióra manapság az éber örök mellett vajmi kevés lenne az esély.

Hat óras túrát követően este értünk vissza a hegy lábához, ahonnan másnap az Indiai-óceán

Teaszüret

nagyvárosa, Galle felé vettük az irányt. Galle ősidők óta fontos kikötőnek számít, a hollandok is szemet vetettek rá, és 1663-ban a part mentén kiterjedt erődrendszert alakítottak ki. A hollandokat az angolok követték, akik az erődben rendezték be adminisztratív központjukat, így az épületegyüttes kiváló állapotban maradt fenn.

A lapos, homokos part az erős hullámzás miatt strandolásra csak kevés helyen alkalmas, a történelmi város azonban megérdemli, hogy a körutazásunk során útba ejtsük. Az

egyik élelmes árus többnyelvű táblával csalogatja magához a vásárlókat. – Fűszerbolt – olvashatjuk a feliraton a piros-fehér-zöld zászló mellett, alatta pedig: curry por, csili por, fahéj és így tovább.

Sri Lanka területe hazánkénak nagyjából kétharmada, lakossága azonban több mint 22 millió. A zsúfoltság előnyével és hátrányával egyaránt szembesültünk. Határozott előny, hogy a közlekedés viszonylag könnyen szervezhető. Vonat ugyan ritkán és nem mindenfelé jár, az autóbuszok útvonala azonban szerteágazó. A fő közlekedési eszköz az Ázsiában oly népszerű tuk tuk (háromkerekes mopedtaxi). Egy járműbe két utas kényelmesen, csomagokkal együtt befér, na persze ne gurulós bőröndre gondoljunk.

Körutazásunkat az ország legnagyobb városában, a túlnépesedett, több mint 5,5 milliós Colombóban fejeztük be. Colombo a sziget kereskedelmi központja, ennek azonban csak egyik negyede, Kotte (Sri Jayawardenepura Kotte) számít Sri Lanka fővárosának.

Kottében, egy tó közepén épült fel az ország parlamentje. Az összeköttetést biztosító két kis híd katonák ellenőrzik, földi halandó nem léphet a sziget területére, fényképezni tilos, a tóba pedig krokodilokat telepítettek. Lehetséges, hogy a honatyák félelme nem alaptalan? Látogatásunk idején az ország közbiztonsága megfelelő volt, a közelmúltig azonban a szingaléz és tamil lakosság véres ellentéte, 2019. húsvétján pedig iszlám szélsőségesek bombamerényletei zavarták meg a nyugalmat.

A turizmus a korábbi zavargásokat és a járványt követően lassan visszatért az országra. Röviddel hazaérkezésünk után a gazdasági helyzettel és a vezetéssel elégedetlen tömeg újra az utcára vonult, a tüntetés erőszakba torkolt. A kormány bevetette a katonaságot, elkezdődtek a letartóztatások és felfüggesztették az internetet. Mikor köszönt végre tartós stabilitás a sziget-országra?

A parlamentnek otthont adó tó mellett igazi vizes élőhely, a Diyasaru Park található. Épp elhagytuk a krokodilokra figyelmeztető táblát, amikor majdnem ráléptünk egy hatalmas zöld állatra. Még jó, hogy csak egy varánusz került az utunkba, ami végül jobbnak látta odébbállni. A wetland területén újabb varánusszal és számos madárral találkoztunk, és szinte megfelledeztünk arról, hogy egy metropoliszban vagyunk.

Szerencsére a vizes élőhelyen kialakított park elhagyása után is találtunk olyan nyomvonalat, amit követve parkokon át, vízparton vissza tudtunk sétálni a város központjának egyik síkatorában megbúvó szállásunkra. Így a zsúfolt, zajos és szmogos Colombóban töltött utolsó nap megrázkódtatása nem tudta elrontani a Sri Lankán átélt élményeinket.

A Ramboda-vízesés